

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyní Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

proti

\_\_\_\_\_

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případně obecně i s žalovaným, pokud to nemá přímo rozlišující vliv „*správce daně*“) ze dne 13. 12. 2013, čj. 6033703/13/2012-24802-107273. Ve správním (daňovém) řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že byla vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2012 podle pomůcek.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Nejprve zrekapituloval dosavadní průběh daňového řízení, poukázal na své odvolací důvody a setrval na nich i v řízení soudním. Platebním výměrem správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2012 ve výši 3 654 383 Kč podle pomůcek, když své závěry opřel o aplikaci ust. § 90 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“), a o zjištění, že žalobce neodstranil pochybnosti sdělené mu správcem daně výzvou ze dne 21. 2. 2013, nedostavil se k jednání a nedoložil žádné daňové doklady. Jako pomůcku pro stanovení daně použil správce daně poznatky z daňového řízení žalobce za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011, kdy byla klíčovým dodavatelem žalobce společnost [REDACTED] s.r.o., kdy správce daně uzavřel s tím, že žalobce neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění od tohoto dodavatele byla uplatněna v souladu s ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o dani z přidané hodnoty*“), a o tato zdanitelná plnění (ve výši 98,56%) snížil žalobci nárok na odpočet za 4. čtvrtletí roku 2011. Obdobně správce daně postupoval i ve zdaňovacím období prosinec 2012 a snížil nárok žalobce na odpočet daně o 98,56% (tedy o částku 17 063 918 Kč a daň o částku 3 412 784 Kč). V platebním výměru správce daně uvedl, že žalobce sám ze své iniciativy navrhl několik termínů k jednání, kdy byl při nich připraven předložit podklady, správce daně na tento návrh žalobce nijak relevantně nereagoval a nesdělil, který z termínů mu vyhovuje. Připomněl zásadu, že použití pomůcek je možné pouze tehdy, pokud nelze daň stanovit dokazováním. Nesouhlasí s použitím té pomůcky, kdy správce daně použil dvě rozdílně dlouhá daňová období (4. čtvrtletí roku 2011 a prosinec 2012), a vzal za svá zjištění, která byla téměř 100% v neprospěch žalobce, aniž by aspoň ověřil, zda žalobce v období prosince 2012 s dodavatelem [REDACTED] vůbec obchodoval (tak tomu nebylo a v prosinci 2012 žalobce s tímto dodavatelem neobchodoval, ale největším jeho dodavatelem byla společnost KENOM s.r.o.). Dále namítá, že správce daně mohl s žalobcem příslušnou daň sjednat.

[3] Dále namítal, že žalovaný vlastní daňovou povinnost ještě zvýšil na částku 3 669 446 Kč na základě žalobcem předložených dokladů týkajících se jeho ekonomické činnosti, takže sice vyhověl námitce žalobce, že výpočet daně je založen na nesprávných závěrech, ale pomůcky pouze nahradil jinými, ačkoliv podle ust. § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), nemůže změnit rozhodnutí v neprospěch odvolatele, a měl tak napadený platební výměr zrušit a věc vrátit k novému projednání podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Uzavírá tak tuto část žalobních bodů tím, že správce daně měl přistoupit k provedení daňové kontroly, nikoliv vydat platební výměr, přičemž se dovolává závěrů uvedených v nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02.

[4] V další části žalobních bodů žalobce uvádí, že v průběhu daňového řízení předložil všechny doklady týkající se jeho ekonomické činnosti a v tomto směru tak unesl břemeno důkazní za přijetí zdanitelných plnění od společnosti KENOM s.r.o. (přijaté faktury a výdaje, odkazuje na své vyjádření k výzvě ze dne 30. 4. 2014). Nesouhlasí s tím, že správce daně může svá zjištění opírat o to, že společnost KENOM s.r.o. nedeklarovala vůči finančnímu úřadu veškerá zdanitelná plnění za 4. čtvrtletí roku 2012 (resp. zdanitelná plnění v menší hodnotě), což je pro daňové řízení vůči žalobci nepodstatné zjištění. Dovolává se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2005, čj. 2 An 1/2005-

57, a poznamenává, že mu nemůže jít k tíži ani skutečnost, že při svědecké výpovědi jednatele společnosti KENOM s.r.o. došlo k jistým nesrovnalostem (zjištění začátku spolupráce žalobce s touto společností, k uzavření a podpisu smlouvy o spolupráci, kdy v době uzavření této smlouvy jednatel společnosti [REDAKCE] nebyl oprávněn k zastupování této společnosti), když žalobce s touto osobou jednal po dobu roku 2012 a neměl tak potřebu zjišťovat, zda je jednatelem či nikoliv, a jednal tak v dobré víře, že tato osoba je k jednání oprávněna. Znovu uvedl, že mu nemůže jít k tíži, že žalovaný označil výpověď svědka [REDAKCE] za nepřesnou. Dále namítá, že nevidí důvod, proč by změna adresy a sídla společnosti KENOM s.r.o. měla hrát nějakou roli, pro žalobce bylo podstatné, že tato společnost plní své smlouvy řádně a včas. Stejně tak za nepodstatné považuje zjištění, že společnost KENOM s.r.o. nemá oprávnění k provozování reklamní činnosti. Uzavírá tak, že správce daně nezjistil řádně veškeré skutečnosti ke stanovení daně.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné, přičemž v důvodech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správce daně vydal výzvu k odstranění pochybností ze dne 20. 2. 2013 a stanovil lhůtu 15 dnů, žalobce zaslal správci daně celkem 5 žádostí o prodloužení lhůty, kterým správce daně vyhověl, ani v takto prodloužené lhůtě žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky k odstranění pochybností, a to ani poté, co správce daně sepsal úřední záznam o možnosti použití pomůcek, který byl žalobci doručen (žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č.j. 8 Afs 78/2007-47). Ohledně použití zdaňovacího období 4. čtvrtletí roku 2011 a prosince 2012 uvedl, že v rámci odvolacího řízení bylo zjištěno, že společnost [REDAKCE] s.r.o. nebyla dodavatelem žalobce, a v tomto směru byla provedena změna stanovené daně, o čemž byl žalobce seznámen, na což reagoval svým podáním, kde opětovně obecně opakoval, že náležitě prokázal oprávněnost nároku na odpočet daně. Daň byla na základě pomůcek stanovena oprávněně, neboť žalobce po dobu 9 měsíců nijak na výzvy správce daně nereagoval, proto nebyl důvod pro sjednání daně. K rozhodnutí v neprospěch odvolatele poukázal žalovaný na skutečnost, že pro daňové řízení se správní řád nepoužije. Nesouhlasí s tím, že by mohl správce daně postupovat jiným způsobem, odkazuje na odůvodnění rozhodnutí a neunesení důkazního břemene ze strany žalobce.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. ve vztahu k uplatněným žalobním bodům uvedeno, že při stanovení daně za pomoci pomůcek zjišťoval žalovaný v souladu s ust. § 114 odst. 4 daňového řádu naplnění tří podmínek, a to zda daňový subjekt při dokazování nesplnil některou ze svých povinností, zda nebylo možné stanovit daň dokazováním a zda byla stanovena spolehlivě. Finanční úřad vyšel z toho, že nebylo možné ověřit úplnost a správnost údajů v daňovém přiznání, proto byla vydána dne 20. 2. 2013 výzva, žalobce zaslal finančnímu úřadu celkem 5 žádostí o prodloužení lhůty, nakonec se nijak nevyjádřil, správce daně tak respektoval princip proporcionality (žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 85/2010-126). Daň nebylo možné stanovit dokazováním, neboť žalobce neposkytl žádnou součinnost (žalovaný odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2001, sp. zn. II. ÚS 339/2000), finanční úřad tak nemohl stanovit daň dokazováním. Při stanovení daně pak finanční úřad vycházel z předchozího daňového řízení za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011. V rámci zjišťování naplnění této třetí podmínky žalovaný uložil finančnímu úřadu doplnění odvolacího řízení, aby mohly být mj. posouzeny odvolací námitky,

finanční úřad tak zaslal výzvu bance žalobce o poskytnutí peněžních prostředků na účtu žalobce, žalobce předložil pouze část přijatých faktur a výdajů, z nichž největší část tvoří přijaté faktury od společnosti KENOM s.r.o. v hodnotě zdanitelného plnění 14 792 790 Kč, ostatní doklady byly v hodnotě zdanitelného plnění 173 997,31 Kč. Za účelem zjištění spolupráce žalobce s největším dodavatelem KENOM s.r.o. bylo provedeno místní šetření a provedení svědecké výpovědi [REDAKCE], jednatele společnosti KENOM s.r.o. Místním šetřením bylo zjištěno, že v sídle společnosti KENOM s.r.o. se nenachází žádné nebytové prostory s kanceláři, jedná se o nový bytový dům, na zvoncích ani schránkách název společnosti není uveden, jedná se o virtuální sídlo, které poskytuje společnost RTB consult s.r.o. Dne 23. 6. 2014 byla provedena výpověď svědka [REDAKCE], která byla s ostatními podklady vyhodnocena tak, že tvrzení tohoto svědka o počátku obchodní spolupráce s žalobcem je nevěrohodné v rozporu se zápisem v obchodním rejstříku, kdy tato osoba byla jednatelem a společníkem od května 2012, ačkoliv tvrdila, že s žalobcem spolupracuje od konce roku 2011, navíc v době podpisu smlouvy mezi oběma společnostmi tato osoba nebyla jednatelem.

[7] Dále je uvedeno, že společnost KENOM s.r.o. se změnou jednatele a společníka změnila i sídlo na základě smlouvy uzavřené s dodavatelem RTB group s.r.o. jako virtuální sídlo. Svědek [REDAKCE] uvedl, že v roce 2012 se uskutečňovalo zprostředkování a služby, nákup, prodej, zprostředkování rekonstrukce historických budov a nákup a prodej stavebních hmot, s žalobcem se spolupráce týkala zprostředkování výroby reklamních předmětů, kalendářů, poskytnutí vlastní přepravy. Ve výkazu zisku a ztráty společnosti KENOM ze dne 26. 6. 2011 je uveden předmět podnikání „zednictví, pokládka dlažby“, z obchodního rejstříku vyplývá, že tato společnost nemá oprávnění k provozování reklamní činnosti. Svědek dále uvedl, že v roce 2012 společnost žádné zaměstnance neměla, činnost prováděl sám se subdodavatelem, které si nepamatuje, účetnictví mu vedou soukromí účetní, jejich jména si rovněž nepamatuje, stejně jako adresu žalobce, zakázky sjednával pouze s panem P., podklady pro ně si vyzvedával v sídle žalobce a platby faktur prováděl v hotovosti jednatel žalobce. Svědek nedovedl uvést, které firmy konkrétně vyrobily a zavázely reklamní materiál k žalobci. Výpověď svědka žalovaný považuje s ohledem na tyto nepřesnosti za nevěrohodnou. Dále správce daně provedl šetření u největších odběratelů žalobce, na základě zjištění z místních šetření u odběratelů, předložených objednávek odběratelů, smluv s odběrateli, vystavených faktur, bankovních výpisů, vzorků dodaných reklamních předmětů a ukázek inzerce nezpochybňuje žalovaný výši a rozsah uskutečněných zdanitelných plnění. Dále v rámci odvolacího řízení provedl správce daně šetření ohledně přijatých plnění, kdy největší podíl tvoří přijaté faktury od společnosti KENOM s.r.o., a uvádí, že v průběhu odvolacího řízení bylo zjištěno, že tato přijatá plnění nejsou věrohodná a vykazují znaky účelovosti pro neoprávněné uplatnění nároku na odpočet daně, nebylo možné tato plnění použít jako pomůcku pro stanovení daně (konkrétně je v odůvodnění uvedeno, že v sídle společnosti KENOM s.r.o. se nenacházejí žádné nebytové prostory, sídlo je v novém bytovém domě, byla poskytnuta pouze služba virtuálního sídla, společnost KENOM s.r.o. vykazuje ve 4. čtvrtletí mnohem menší plnění, než žalobce pouze za prosinec 2012, svědecká výpověď svědka [REDAKCE] vykazuje rozpory uvedené shora). Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 111/2005, a po shora uvedeném zjištění dospěl k těmto závěrům. Žalobce byl před finančním úřadem nečinný, nespolupracující, proto byla daň stanovena na základě pomůcek a tento závěr už nemůže být změněn. Základ daně a daň na vstupu u

ostatních přijatých zdanitelných plnění, ke kterým byly žalobcem doloženy daňové doklady (faktury zde konkrétně uvedené), byly použity jako pomůcka pro stanovení základu daně a daně na vstupu, které ve svém souhrnu činí základ daně 173 997 Kč a daň 345 799 Kč.

[8] Dále je uvedeno, že další přijaté daňové doklady, které by eventuálně mohly být správcem daně použity jako pomůcky pro stanovení daně, nebyly žalobcem předloženy, bez doložení tak zůstaly základ daně na vstupu 2 346 441 Kč a daň 469 289 Kč, od společnosti KENOM s.r.o. byly doloženy doklady v součtu základ daně 14 792 790 Kč a daň 2 958 558 Kč. Na základě šetření bylo rovněž zjištěno, že žalobce přiznal veškerá jím uskutečněná plnění za zdaňovací období prosinec 2012, a proto žalovaný použil veškeré žalobcem předložené vystavené faktury jako pomůcku pro stanovení daně na výstupu a ponechává je tak ve stejné výši, jaké vykazuje žalobce (18 521 223 Kč a daň v základní sazbě 3 704 245 Kč).

[9] V další části odůvodnění pak žalovaný konkrétně reaguje na celkem 6 odvolacích námitek. Ve vztahu k žalobním bodům soud uvádí pouze ty části odůvodnění, které mají pro jejich hodnocení smysl. Finanční úřad stanovil daň pomocí pomůcek, neboť žalobce mu nezaslal ani po 5 prodlouženích lhůty k vyjádření, žádné důkazy a neposkytl mu tak žádnou součinnost. V odvolacím řízení nevycházel žalovaný ohledně pomůcek ze 4. čtvrtletí 2011, protože skutečnost, že žalobce ve zdaňovacím období prosinec 2012 nespolečně pracoval se společností [REDAKCE] s.r.o., proto bylo odvolací řízení doplněno a pomůcky byly nahrazeny jinými, v tomto směru tak žalobci jako odvolateli žalovaný vyhověl. V průběhu daňového řízení vyšel finanční úřad žalobci maximálně vstřícně ohledně poskytnutí lhůty na základě vydané výzvy. Jednání žalobce vykazuje znaky obstrukčního jednání, přičemž daň pro jeho neaktivitu nebylo možné stanovit dokazováním. Ohledně možnosti sjednání daně podle ust. § 98 odst. 4 daňového řádu je uvedeno, že tento postup je možný pouze tehdy, pokud nebylo prokázáno stanovení daně dokazováním, ani na základě pomůcek, což nebyl tento případ. Ohledně tvrzení, že žalobce doložil všechny důkazy ke stanovení daně je uvedeno, že žalobce v řízení před finančním úřadem své povinnosti nesplnil, proto byla daň stanovena na základě pomůcek. Žalobce v rámci odvolacího řízení (v reakci na odvolací námítka) předložil objednávky, smlouvy, faktury přijaté plus výdaje, faktury vydané, dodací listy, bankovní výpisy a reklamní předměty. Z těchto předložených důkazů bylo patrné, že společnost [REDAKCE] s.r.o. nebyla ve zdaňovacím období prosinec 2012 jeho dodavatelem, proto v rámci odvolacího řízení bylo provedeno šetření, které vedlo ke změně výpočtu stanovení daně podle pomůcek. S ohledem na postup žalobce v řízení před finančním úřadem žalovaný nemohl postupovat jinak, než opětovně stanovit daň podle pomůcek, zohlednil však nová zjištění v rámci odvolacího řízení (žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 11/2005-83). Žalovaný si obstaral pomůcky, které odpovídají zjištění učiněná v rámci odvolacího řízení, tedy plnění od společnosti KENOM s.r.o., která však nebyla shledána věrohodná a lze usuzovat o zapojení do řetězce, kdy vykazovaná plnění od této společnosti vykazují znaky účelovosti pro neoprávněné uplatnění nároku na odpočet daně, proto nemohla být jako pomůcka pro stanovení daně použita (žalovaný v argumentaci odkázal na právní závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 69/2010-103).

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[11] Podle ust. § 262 daňového řádu: „*Při správě daní se správní řád nepoužije.*“.

[12] Podle ust. § 114 odst. 4 daňového řádu: „*Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.*“.

[13] Podle ust. § 116 odst. 1 daňového řádu: „*(1) Odvolací orgán (a) napadené rozhodnutí změní, (b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, nebo (c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.*“.

[14] Podle ust. § 98 daňového řádu: „*(1) Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí. (2) Stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny. (3) Pomůckami jsou zejména (a) důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny, (b) podaná vysvětlení, (c) porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností, (d) vlastní poznatky správce daně získané při správě daní. (4) Neprokázal-li daňový subjekt svá tvrzení vztahující se k jeho daňové povinnosti, a daň nelze dostatečně spolehlivě stanovit ani podle pomůcek, které má správce daně k dispozici, správce daně s daňovým subjektem daň sjedná. Sjednání daně se zaprotokoluje a výše sjednané daně se uvede v rozhodnutí, které má náležitosti rozhodnutí o stanovení daně a které je součástí tohoto protokolu; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.*“.

[15] V souzené věci je nutné nejprve obecně poznamenat, že finanční úřad vydal příslušné rozhodnutí podle pomůcek, proto odvolací řízení touto okolností muselo být ovlivněno v tom směru, že žalovaný ze zákona mohl přezkoumávat pouze dodržení zákonných podmínek tohoto způsobu stanovení daně (ust. § 114 odst. 4 daňového řádu). Tento postup byl dodržen, proto poukazování na to, že mělo být postupováno jinak (tedy daň stanovena dokazováním či sjednáním) je podle názoru nepřipadné, neboť pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky.

[16] Dále soud uvádí, že v odvolacím řízení vycházel žalovaný mj. z tvrzení daňového subjektu (žalobce), proto řízení doplňoval o další zjištění. Ačkoliv tak byl vázán tím, že finanční úřad důvodně stanovil daň podle pomůcek (žalobce na výzvy finančního úřadu opakovaně nereagoval a neučinil tak do dne vydání platebního výměru), tyto pomůcky doplnil o skutečnosti, které finanční úřad zjistit a vědět nemohl (tedy situace v ekonomické

činnosti žalobce za prosinec 2012 a zjištění, kdo byl jeho obchodním partnerem). V tomto směru byl žalobce řádně o doplnění těchto skutečností informován a mohl se k nim vyjádřit. Pokud tedy došlo k doplnění zjištění o pomůcky, které nemohly být v řízení před finančním úřadem známy, v odvolacím řízení, které reagovalo na odvolací námitky žalobce, k žádnému porušení procesního postupu nedošlo. Dále je nutné uvést, že ačkoliv z hlediska procesního postupu se jedná v daném případě o pomůcky, obsahově byla příslušná zjištění činěna z prováděných důkazů (např. výslech svědka, místní šetření), k nimž se mohl žalobce v průběhu řízení vyjádřit. Proto velmi obecný poukaz žalobce na skutečnost, že daň měla být stanovena dokazováním, v tomto směru nemůže obstát, protože se tak v řízení obsahově stalo (pomůcky v tomto případě tvoří důkazní prostředky).

[17] Není důvodná námitka žalobce, že by žalovaný měl v procesním postupu prvostupňové správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit finančnímu úřadu k dalšímu řízení podle správního řádu, neboť správní řád se pro daňové řízení nepoužije (srov. ust. § 262 daňového řádu). K takovému procesnímu postupu pak žalovaný není oprávněn podle daňového řádu, kdy způsoby rozhodnutí o odvolání stanoví přímo daňový řád ve svém ust. § 116 odst. 1, a nelze tak postupovat procesním způsobem, který stanoví správní řád, a který daňový řád nezná (zrušení prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci správnímu úřadu prvního stupně k dalšímu řízení).

[18] Pokud žalobce namítal, že finanční úřad při stanovení pomůcek vycházel z různých dlouhých časových období (tedy 4. čtvrtletí roku 2011 na prosinec 2012), pak tato námitka je pro pravomocné správní posouzení sporu nepodstatná, neboť v odvolacím řízení byla tato pomůcka opuštěna a bylo vycházeno z pomůcky jiné (žalobcem deklarovaná zdanitelná plnění ve zdaňovacím období prosinec 2012). Pokud tedy pravomocně bylo rozhodnuto na základě jiných podkladů, nemá smysl se v soudním řízení správním zabývat něčím, co podkladem pro pravomocné správní rozhodnutí nebylo (pomůcka, z níž vycházel finanční úřad při vydání platebního výměru).

[19] Z obsahu správního spisu i odůvodnění rozhodnutí plyne, že žalobce byl řádně finančním úřadem vyzván, aby se k pochybnostem vyjádřil, přičemž byl poučen, že finančnímu úřadu nezbude v případě jeho pasivity nic jiného, než stanovit daň podle pomůcek. Žalobce žádné takové vyjádření finančnímu úřadu v mnohokrát prodloužené lhůtě neposkytl, musel si tak být vědom toho, že rozhodnuto může být podle pomůcek. Ze strany finančního úřadu tak k žádnému neposkytnutí součinnosti nijak nedošlo, naopak finanční úřad vyšel žalobci při prodlužování příslušné lhůty mimořádně vstřícně, a i přesto žalobce kvalifikovaným způsobem nereagoval. Byly tak naplněny zákonné důvody pro stanovení daně podle pomůcek podle ust. § 98 daňového řádu.

[20] Totéž lze uvést u námitky, že finanční úřad nezjišťoval skutečnost, že ve zdaňovacím období prosince 2012 žalobce nepřijímal plnění od dodavatele [REDACTED] s.r.o., neboť pravomocně bylo rozhodnuto na základě jiných pomůcek, které byly shromážděny v rámci odvolacího řízení.

[21] Pokud žalobce namítal, že správce daně s ním mohl daň sjednat, pak k takovému postupu v daném případě zjevně nebyly zákonné důvody, neboť daň mohla být stanovena za pomoci pomůcek (ust. § 98 odst. 4 daňového řádu). Dále je nutné k tomuto velice obecně uvedenému žalobnímu bodu rovněž obecně uvést, že sjednání daně představuje i ze strany vykonavatele veřejné správy volní jednání. Poukaz žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2013, sp. zn. IV. ÚS 666/02 je tak nepřipadný, neboť v daném případě nešlo o žádný dvojí výklad skutkové situace či v případě pochybností nutnost postupovat mírněji, neboť v daném případě nebyly splněny vůbec zákonné podmínky pro možnost stanovit daň sjednáním.

[22] V dalším žalobním bodě žalobce (stejně jako v odvolání) velmi obecně uvádí, že podle svého názoru svým povinnostem dostál a všechny doklady týkající se jeho ekonomické činnosti předložil. Nic takového však neplyne ani z obsahu správního spisu, ani z odůvodnění správního rozhodnutí, které naprosto konkrétně uvádí, co a proč žalobce neprokázal a proč tento postup znemožňuje uznat příslušná plnění („v sídle společnosti KENOM s.r.o. se nenacházejí žádné nebytové prostory, sídlo je v novém bytovém domě, byla poskytnuta pouze služba virtuálního sídla, společnost KENOM s.r.o. vykazuje ve 4. čtvrtletí mnohem menší plnění, než žalobce pouze za prosinec 2012, svědecká výpověď svědka ████████ vykazuje rozpory“). Žalobce v podané žalobě proti těmto konkrétním zjištěním a hodnocením nic konkrétního neuvádí, proto soud odkazuje v hodnocení nedůvěryhodnosti těchto plnění na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, které je logické a konkrétně vyhodnocuje zjištění provedená v rámci odvolacího řízení.

[23] Konkrétně žalobce namítá, že není možné založit závěry na hodnocení výpovědi jednatele společnosti KENOM s.r.o. a zdanitelných plnění, které tento subjekt vůči správci daně vykázal, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2005, čj. 2 An 1/2005-57. Namítaný rozsudek je na tento případ neaplikovatelný – v souzené věci žalobci nebylo požadováno, aby prokázal skutečnosti, které jsou mimo sféru jeho vlivu, ale provedení příslušného zdanitelného plnění, což žalobce nijak nedoložil. Proto za tohoto stavu musel správce daně provést svá šetření, aby tvrzení žalobce mohlo být ověřeno, mj. i svědeckou výpovědí a místním šetřením, případně srovnáním zdanitelných plnění u dodavatele žalobce (jednalo se o důkazní prostředky, které jsou z hlediska procesního považovány za pomůcky). Tímto způsobem nedošlo k žádnému přenesení důkazního břemene na žalobce, ani po něm nebylo požadováno prokázání něčeho, co prokázat nemůže, ale bylo konkrétně reagováno na jeho odvolací tvrzení, které bylo těmito zjištěními (důkazními prostředky jako pomůckami) vyvráceno.

[24] Pokud žalobce uvádí, že neměl důvod zjišťovat, zda byl vyslechnutý svědek v příslušné době jednatelem dodavatele a že byl v dobré víře, že tomu tak bylo, tak tento žalobní bod nijak nevyvrací hodnocení svědecké výpovědi tohoto svědka ze strany žalovaného. Žalobce může uzavírat smluvní jednání s různými subjekty, v tom není nijak omezen, nicméně v tomto konkrétním případě tyto skutečnosti byly hodnoceny ve vztahu k tvrzením žalobce ohledně svého dodavatele a zejména rozsahu zdanitelného plnění, které bylo mj. i s ohledem na tato zjištění zpochybněno. Jedná se tak ze strany žalovaného o běžné hodnocení hodnověrnosti výpovědi svědka, jehož svědecká výpověď je porovnávána s tvrzením žalobcem v odvolacím řízení. Totéž je možné uvést i k dílčímu provedenímu

hodnocení dodavatele žalobce – společnost KENOM s.r.o. (změna sídla, virtuální sídlo), které bylo provedeno rovněž k posouzení věrohodnosti odvolacích tvrzení žalobce o výši zdanitelných plnění od tohoto dodavatele. V daném případě je však nutné obecně uvést, že skutečnost, že příslušná osoba nesplňuje své postavení, které deklaruje na uzavírané smlouvě (tedy jednatel společnosti s ručením omezeným), je v běžném obchodním styku velmi neobvyklá, to vše navíc za situace, kdy statutární orgány společnosti s ručením omezeným lze velmi jednoduše ověřit v obchodním rejstříku na internetu. Pokud tedy správce daně s ohledem mj. i na tuto skutečnost založil svůj závěr o pochybnosti o provedeném zdanitelném plnění, soud takové hodnocení rovněž sdílí, neboť taková okolnost uzavření smlouvy je velmi neobvyklá.

[25] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[26] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

### **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Praha dne 6. února 2019

**JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.**  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.